

КРИСТИН ЮРУКОВА

ПЛЪТ ОТ ПЛЪТТА

КРИСТИН ЮРУКОВА
ПЛЪТ ОТ ПЛЪТТА
ЛИРИКА

chitanka.info

СТОМНАТА

*В свойто си къоше
пази огнището,
изгасналото,
цялото във воали
невестински
от паяжината —
единствено нетленна.*

*В устието ѝ
свирят
старите мъки,
стогласните,*

*капка по капка
наливани,*

*викат някого,
който им
принадлежи,
издуват я —
корем на
преяла крава.*

*Да не кънти
на празно.*

*Ферментират
мъките,
един живот
събирани —
в живата вода.*

*Надоби
своите скърби
и отпий.*

КЪСЪТ ВРЕМЕ

*Късът време
падна съвсем
до мене,
метеорно,
значи мое е.
Празно
от дела
и от човеци,
девствено,
ненапито още,
с мен и без мен —
все тая.
Не влиза
в сметката
на ничие
бъдеще.
Тежък дял —
сега,
на един дъх,
на екс
да се изпие
всичкото,
без капката
оставена
предпазливо
за после.*

ЦИГАНСКИ РОМАНС

Дрипавите
циганки —
дърветата —

вадят кестени
от огъня,

изгарят си
пръстите

в тяхното си лято —
циганското,

шарените му
парцалки
върху спрелия
катун на света.
Докато в косите им
подсвиркват
цигански романси
косовете,

оголват
смугла плът
като за любов.

Премитат
небето,
вдигат
пушилка
от облаци,

обират
семките
слънчогледови
на птиците,

навяват
злато
под клепачите.

Мъжете се
премятат —
доволни
делфини
в дълбините
на чаршафите —

и виждат
как в ръцете им
се огъва
самата Дафне.

ТЕАТЪР НА АБСУРДА

Голям, тежък
урожай,
от чия нощ
се измъкна
и от чии чресла —

урожай
от чудовища,
сторващи
чудеса,
и от чудеса,
пръкващи
чудовища.

Нима всичките
те са минали
под пръчката
на Цирцея?
И няма
един по-силен
от нея —
да я счупи?

ОТШЕЛНИКЪТ В ХХІ ВЕК

*Не иска
думите на хората,*

*сам вече
само природа,*

*нито индулгенциите
на парите им.*

*На лов
за дивите патици
на цветовете*

*хвърля семе
не в женска плът,
а в земята —
цветя да се родят
с човешки мисли.*

*Нощем се
увива
с покрова
Богородичен —
да му е звездно.*

*Понякога
пише стихове*

*с пръст
върху скалите —*

*славата му
вятърът да я чете.*

МОМИЧЕ

Момиче
като счупено
огледало —
нацърбено,
остро,
реже до кръв.

Този, дете
камъка хвърли,
дим да го няма,
нейде далече е.

От тези, дете
близо са,
никой не понечи
да го залепи.
Момичето счупено
седи си тук
на парчета

и отразява света —
пак натрошен,

не ще да го види,
не ще да го чуй.

Момиче,
момиченце,
плячка за свраките,
тръгнали
на лов за нещо,

дето блести.

БРОНЗОВАТА ГЛАВА

На Георги Китов

*Бронзовата глава
пред светилището на траките,
там където свършват
делата на боговете
и започват зигзагите
на човеците.
Поникнала е
от тялото си от пръст.
В съня и сме всички
все още камъни,
подкарани на водопой
от арфата Орфеева.
По-прозрачно
от капката роса
на устните ѝ
е времето.
Потрепват ноздрите
на воина от мирис на треви,
превити под копитце на Сатир.
Руменее бронза
от прилива на кръв
от царството на одрисите.
Клепачите се вдигат,
отключени кладенци са очите му,
да се огледаме такива,*

каквито сме — вековечни.
Мечтае за това,
което сме забравили,
говори за нещата,
за които думи няма.
Нека го изслушаме,
докато стъпките ни
се преплитат с неговите
в пространството, огромното,
но толкоз малко, че се срещнахме.

БРОДНИЦА

Ще му отпусне
края,

ще разгони
любимите
и нелюбимите —

да се скитат
на воля
немили до
недраги.
Ще отбягва
пътя
на всичко земно,
обети ще дава
пък белки
ги спази.

И ако небесното
пак никакво
го няма,

ще поседне
на първото
разпътие.

Ще поседи
и ще почака
край пътища
криви и прави
пришълството

на светлините.

*На края
ще се качи
на колесницата
слънчова —*

*да я отведе
при самата нея.*

ХЛЯБЕ НАСУЩНИЙ

*Хляб на сълзите,
хлябе насущний,
вече преполовен.*

*Дано не горчиш
на този,
който ще те яде —*

след мен.

СЪКРУШЕНИЕТО

*Съкрушението —
в гнездото на сърцето
го полагам,
в ума го засаждам.*

И пак стъпвам и ходя —

*сякаш върху сърцето,
сякаш върху ума.*

ЗЛАТНАТА МАСКА ОТ ШИПКА

Сплескана
леко
от тонове време,

поема
първи глътки
въздух.

Полирано
езеро,
изляно
върху пейзажа
на миналото —

браздят го
чертите му.

Колко смърти
зад нея
и възкресения
колко —

това знаят само
стъпалата
на мистерията.

Извлечено
от синкавата плазма
на мозъка светило.

Безстрастно

слънце,
зад което
всеки е Бог.

Плод от
свещената
гора на Дионис,
откъснат
от най-бързия
тракиец —
Борей.

Зад гърбовете ни
Царят съзерцава
царствено
своето
напуснато
лице.

ЛОВЪТ ОТ АЛЕКСАНДРОВО

Черната буца
на глигана —

опитва се
въздуха
да измести

/от това
този екот
и скърцане/.

Не се признава
за дивеч,
макар че вече
кучета
ръфат
месата му,
макар че
недрата
на смъртта му
избуяват
в омото
на Конника.

Още миг —
и времето
ще прескочи,
ще се озове
извън сцената
на лова,

*сам и свободен
навек.*

РАЗМЯНА

*Купища добро —
за зрънце надежда,
колкото птиче око.*

*/Аз на тебе,
ти — на мен,
напред към
сърцето
на омагьосания
кръг/.*

*А зрънцето
надежда —
срещу бяло петно,
срещу празно
пространство
за игрите
на духа —
ако може
да си някой,
ако може
да си друг.*

*И отново,
и обратно...*

*И надеждата
куца,
а доброто
се кае,
ласката пак*

хапе направо
по ахилесовата
ти пета.

Накрая теб
самия
разменят
срещу шепя сън.

* * *

Глаголят,
вестят
къниги,
копита,
резки и черти,

изписани са
от божия пръст
в самата плът.

ДИВА ПЕРУНИКА

*Мембраните
на перуниката дива,*

*приютили
най-тънкото злато
на заранта,
блещукането
течно на еона,
нишката любовна
на Ариадна,
свита на кълбо.*

*Повтарят извивките
на целомъдреното лоно,
на неизследваната плът.*

*С тях вселената
се سماлява до перушина,
разчитаща на твоето крило.*

ВОДИТЕ ПРИИЖДАЩИ

*Русалките
подмамили
са и реката —
ей как от руслото си
излиза като змия
от змийската си кожа*

*и как като невеста
гола скита
и се сношава
с тъмнините.*

*И рушаща, тя вече
знае коя е.*

ВСИЧКО ЖИВО Е ТРЕВА

Да гледаш
света —
гол и невинен —
през вълшебната
сфера на
глухарчето.
Да преодоляваш
разстоянията
с парашутите
на неговите семена —
заедно в танца
свещен на
съществуването.
И изглежда
сякаш сладък е
пътят от небето
до пръстта
и после нагоре
по тръбите последни
на тревите.

ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ

*По билата
на високите
помисли
бушуват
урагани.
Ледени ветрове
навяват
преспи
от бели мисли.
Лавини се
откъсват,
задвижени
от поглед
накриво.
Не стой на
пътя им, човече.*

ПЕЙЗАЖИ НА ДУШАТА

*По картини на Стефан Хаджи-
Николов*

*Никнат
от облаците
на душите,
издоили са
млякото им
до капка.*

*Пространства
с разтворени
вътрешности,
скалпел —
слънчевите
лъчи.
Захвърлени
черупки
от стари
форми
от някой,
отминал
нататък.*

*Материя,
смачкана
с шепа*

като къс
хартия.

Звездите
са изхвърлени
на брега камъни
от разпискани
нощи.
Цели са обрасли
с треви.

Звукът на растежа —
по-стъклен
от небесните сфери.

Свитъци плът,
дамгосана
от видяното.

Душите
се чукат
като великденски
яйца в ръцете
на деца.

Борякът продължава.

ЛЕСТВИЦА

Че се е скрила
в облаците,
не значи,
че не я е
проснал
Този, който
може,
на небесния
простор.

Без крака,
без глава —
катериш се,
вкопчен
с мигли
и ириса.

Иначе
как би
паднал
от небето?

ПРЕВЪПЛЪЩЕНИЯ

*Гмуркане
на единия
свещен език
в другия,
иначе
устите
изговарящи
са същите.*

*И тракийската
Богиня Земели
проговаря
в старобългарската
дума земя.*

СЦЕНАРИЙ

Отдавна
мъртвите
пръсти
на Карол Вайда
стискат
веществения
материал
за Катин
/офицерът
и в гроба
служи на рода/.

Анджей Вайда
снима
най-важния
си филм.

Сценарий —
дневникът
на баща му,
заровен
с труповете
в гората
на Катин.

Само думите
светят там
неизгнили —
и в началото,
и в края —
все слово.

МЕДНОЙЕ

Селище
с име на мед,
сладък въздухът,
цветоносни поляните.

Белеят вилите
на убийците
над масовия гроб.
Здрави тухлите,
яки основите —

да издържат,
когато убитите
се обръщат
в гробовете.

Убийците
също имат нужда
от ваканция —
след толкова
сътворена история.

Нощем
срещу сенките
на разстреляните
поляци
насъскват
ловните си
кучета.

ЛУДОРИИ

Палав е —
язди вятъра —
да не го отвее,

друг път сяда
на планината —
тя да не тръгне
нанякъде,

става прозрачен —
да може да свети.
Понякога е само
въртележка —
да има на какво
да се люшкат децата.

ПЯСЪЧЕН ЧАСОВНИК

*Времето спря,
хората бяха
много заети
с хорски дела —
нямаше кой
да обърне
пясъчния часовник.*

*И стана така тихо,
че се чу океанът,
изхвърлил на брега
шепата пясък в него.*

ЕЛИ

*Запретнали поли елите,
нагазват в полетата бели
на географските карти,
където нищото хвърля сянка.*

*Накъде да поемат —
издухана армия
от посинели от студ войници.*

*Вятърът отвява
слюдата снежна
от ела на ела,*

*сее сияние
целомъдреното
оплождане.*

* * *

*Присънваш си се,
сам на себе си
се присънваш,*

че си жив, ама наистина,

*сред неща и хора,
които не са наужким.*

* * *

Бетовен
не може
да се изпее,
нито лавината —
нарисува.

Както от стъпките
нозе не никнат,
тъй и от хартията
дърво няма да порасне,
нито от стиховете ти —
човече.

ЛЯТНО

*С морето
се завива —*

*насън му
приглася
в прибоя,
оплита се
във водораслите
и цъфти с тях
в сумрачно
лилаво.*

*Просто чака
някой
да поплува
из нея.
А-ха да стигне
брега на безбрежното
и слънцето
я вади на сухо.*

СЛЪНЧОГЛЕД

И аз като
слънчогледа
ще си взема
шапката
и ще тръгна
по къра —
скорци
да изхранвам,
лъчи
да оглаждам,
с дъха си
вятър да правя
на слънцето.
И да се въртя
около себе си.
Ако някому
съм пък притрябвала,
да пита мака в овразите —

в коя съм нива
пътепоказател
на птиците.

УБЕЖИЩЕ

*Засели се
в раната си —
нито влиза,
нито излиза —
тя е утробата му.*

*Направо
в небесата
ще се роди.*

*Ще живее
с орлите —
нали ги храни
с месата си.*

РЕЗУЛТАТ

*Спорът
на лъчите —
кой е
по-бляскав —
свърши
с ослепяването
на захласнатия
по тях.*

НЕОКОСЕНАТА

По Д. Х. Лоурънс

*Злакът злачен,
златен, пеперуден*

*и билето
мъхнато
и торбесто
с устни
търсещи,*

*цвящо
отпуснатия
въздух.*

*Семето
на гората
с пълни шепи
хвърлено
тъй надалече
в невидимото.*

*И момичето
неокосено
сред тревите,
намерило
светлина*

копнееща
за утробата.

Проникването
в насладата
в насладата
от слънчевия лъч
така неразбираемо.

ТАЙНАТА ИСТОРИЯ

*Шумолят ръцете млади на Прокопий
по листовете крехки на историята —
отнемат и истината, за да лъсне чиста лъжата.
/Истината скрива надълбоко в черепа,
никой от Юстиниановите хора
да не я докопа/. Оттегля се
в изгнание при тайните,
които знае, и гледа как се мръква.
Моли се господарите да нямат
неговата добра памет,
да забравят, че той нищичко не забравя
/така жестоко е орисан/.
Чака ли, чака — да умрат
властниците. И слугите им. И шпионите.
Палачите под кръста. И пъргавите Юди,
нарамили сребърници. Инат е. И умее
да се прави на умрял. За да дочака
своя час, в който от старото време
е останал само той — да свидетелства за него.
После е лесно — бърка с две ръце в черепа,
стоварва парещите някога тайни
върху листовете на историята. Листовете
не се запалват, приемат ги безстрастно —
ланшен сняг. Просто тайната история
е станала явна.
Предал даровете на думите си на другите,
Прокопий свърва зад завоя на смъртта.
Веднага е наречен Лъже-Прокопий,
което доказва, че все пак някой
от шпионите на Юстиниан го е надживял.*

ЕЛИЯ КАПИТОЛИНА

*Рим разорал юдейските сгради
и изгорения храм с волски впряг.
Сменил името „Йерусалим“
с триумфално-имперското
„Елия Капитолина“. Забързан,
обявил победата си за в кърпа вързана.
Пропуснал да види как полето
се надига от костите на юдеите,
градящи с пищялки и подбедреници
колоните на новия Йерусалимски храм.*

*Него никой не можел събори,
но той можел да срути света.*

АТЛАНТИДИ

*Атлантиди потънали
оставаш след себе си, димящи,
удавени от лава Санторини.
Стъпките ти в немога
се шляят по дъното,
минувачи по тях вълните са.
Една от тях да можеш
извади на видело,
ще докажеш, че
съществувалият си именно ти.
Фреските ще намерят стените си,
стените — дворците си,
очите — своите орбити.*

*Рибите само няма да гониш,
нито делфините, камо ли звездите морски —
нека руините плават
с техните плавници
до следващия потоп.*

БЛАГОДАРНОСТ

Благодаря ви, че с мене сте,
достойни камъни,
скулптури на земната лава,
мъха си за възглавето каменно
да ми подложите. И вие,
дървеса сухи, с пропукана
от жаждата кора —
че ме целунахте, сякаш съм
водата ви, насъщната.
Благодаря и на вас,
цветове, за екстаза ви безмълвен,
с който ме облякохте —
сред зимниците
на зимата да не зъзна.
Благодаря ви, облаци,
че ми оставихте късче
синьо небе — за заселване.
Благодаря ви на всичките,
че не си отидохте,
когато всеки друг
си отиде, оставяйки ме на огъня
на планетата огнена — самота,
да горя, да изгарям, да се възземам
на дим и пушек — както намеря за добре.

ГОРИТЕ

Нашите надежди,
решения,
слънцето дори
не стигат
да ги задържим.

Горите ни
произнесоха
присъдата —
умират прави —
дърво до дърво.

С тях —
дървото на познанието,
дървото на живота.
И лицето на земята
се мята без дъх.

СЪДБИТЕ

Съдбите
ходят по хората,
разплакват им
майките.

А те зад
ключалки
и железни
врати
все бъдещето
чакат.

Докато се
обърнат,
съдбата ги
преобърнала —
коруба куха,
подават си я вълните.

ДЕТСКИ ОБУВКИ

Къде човечеството
го стиска
обувката,
на кого
да пробута
обувките
детски?

Нощем
в криптата
на Освиенциум —
суматоха.

Бързо
нозете
от дим
в обувките,
после връзките
и детското ято
дим да го няма,
някъде си,
всякъде,
само не тук.

Тук — таманът
на газовите камери
върху пирамида
от детски обувчици,
малки лодки
за отплаване.

Лопатата
трупа пепел
върху набожното
лице на света.

МАДОНАТА ОТ ЧЕРНОБИЛ

*Птиците
на радиоактивния
дъжд
й предсказаха
всичко
с мъртви човки.*

*И защо дойде
отново ден?
Тя не може
да схване.*

*Между краката й
лилава магма изтече —
материя без закон,
нелепо слепени атоми.*

*Това не е
нейно дете,
това е черната
плът на Чернобил.*

МЕЖДУ БЕЗДНИ

По картини на Нели Ценова

*Изумрудената
топка
на звездата
земна,*

*изумителното
кълбо
на оплождания
и раждания,*

*гъмжилото
от недра,
приемащи
и излъчващи,*

*вакханалията
на жила и мед,
потекла
под дъгите
опънати
до скъсване,*

*безпаметното
мятане
между търсене*

и намиране,

*неперудите
валящи
и излитащи,*

*крилата им,
на които висим,
ей тъй —
между бездни.*

АНТИЧЕН ТЕАТЪР

*Времето е пресушило морето
на миналия живот, зейнало е
дъно от сол с имена на отсъстващи.*

*Античен театър — огромен бял череп,
в който деца си играят на криеница.
Повеят на вековете —
в косите на младите варвари,
непознаващи горчивия сок,
в който се превръщат годините.
Яхат античната голота,
докато скучаеци богове
играят на стъклени перли
с вчера и днес.*

ХАРАКТЕРИСТИКИ

Един крие
в шепите
зъбите си,
избитите,
друг —
песните си,
цветоносните.

Някой иска
да е въже
за акробатиките
на близките,
друг — протегната
ръка за далечните.

После всички
скачат в дълбокото,
сякаш ще плуват,
не гледат,
че е празно
и дъно
няма и няма,
а внимават
само
да не се опръскат.

ЛОДКАТА

*Лодката,
сглобена
от телата им —*

*навлиза
в пяна от усмивки,
в свои води,
които само
те виждат.*

*Гребла —
стръкчета
от вятъра,
откъснати
със зъби.*

*Плисък
на хиляди
сънища
от прилива
на общия сън.*

*В него
Сузете
е винаги с Холдер
и няма как
да разбере,
че е умряла
преди той
да полудее.*

Останалото
просто не се е
случило.

Общуват си
в онази
лунна страна,
дето само им
е родина.

Живеят си
в текстовете
като в
молитви.

СТИХЪТ ВЪВ ВЪЗДУХА

*Морето си взима
мастилото обратно.
Листът остава празен.*

*Стихотворението
е трепкането
Стихотворението
е трепкането
на зефира над него.*

*Не тъгувай.
Може би
написаното
във въздуха
е по-трайно.*

Като самия въздух.

ПО НАШЕНСКИ

*Разпъваме
моците
на Светите братя —*

*само и само
да покажем
колко не сме братя.*

ЕДИН КАМЪК, ОБВИТ С МЪХ

*Разказват —
разкъсали са го
вакханките,
неутолимите,
на парчета.*

*Още — че
се е самоубил —
да се съедини
в смъртта
с Евридика.*

*Това са слуховете,
които жужат край
ушите му,
той обаче
не иска да ги знай.
Те му дават
твърде лесен
път за спасение.*

*Смъртта обаче е
за него, обитаващия
в празните пространства
на безсмъртието,
недостижима.*

*Да стоиш на стража
пред подземното
жилище на миналото си.
Да си готов да изчакаш*

края на времето,
когато горният
и долният свят
ще станат едно.

Да събираш само мелодиите,
да играеш с техните линии,
докато границите на всички игри
са преминати, докато и ти
се превърнеш в една абстракция —
човекът на изкуството
като творба на изкуството.
Скрит в облака музика
да се носиш в небето,
открит за всеки полъх.

Когато любовта или любимата
се срутят в мрака,
да сплетеш от мелодиите стълба,
за да я пуснеш между деня и нощта.
Ти само можеш да си им водача
по пътя за обратно.

Внимание: съмнението
не бива да те спъва.
Един поглед назад.
Гледките се разпадат
като сухи цветя.
Подозрението, че те
следва само полъх дим
е убийствено.
Ще ти остане само
отпечатъка и от стъпката —
знак на движение.

Ти — повелителят
на граничната област

между деня и нощта.
Светът те измъчва като
представата за тяло,
което не можеш да притежаваш.

Ти упорстваш в свиренето.
Само с музика можеш
да откупиш сянката си от Хадес,
да дадеш на силуета и
реални черти.

Орфей тече обратно
към своите спомени.
Дните отминават
в марша на хилядолетията.
Покрива го мъх.
Лирата му се счупва,
той продължава да свири —
на крушови листа,
на животински кости.
В хралупите на пещери,
в лабиринта на Хадес.
Когато Евридика се появи,
тя ще намери само музика.
Един полъх, който къса
шепота на горите и
пълни меха на кожата с тръпки.
И един камък,
едва различим под мъха.

ИКАР И ДЕДАЛ

*Всяко решение на Дедал
е отглеждало смъртта на сина,
грижливо бащините ръце
са извайвали скока на Икар в нищото.*

*Престанал да бъде гражданин на свободата
заради извършено престъпление,
Дедал намерил убежище за нечистотата си
в тиранското царство на Минос.
Царят бил алчен за притежания,
така както притежавал и всичко останало,
а Изкусния /Дедал означава Изкусен/
имал какво да му даде —
изкушенията щедри на изкуството си.
Възложил му строежа на затвор.
Въображението му било поласкано
от сложността на задачата —
да се сътвори идеалния лабиринт,
съвършения сляп и ням затвор.
Докато Дедал работел
с мечтата за перфектната тъмница,
от която никой не можел да се измъкне,
очите на Икар, синът му,
пламтели самотно като клади.
В тях изгарял спомена
за атинската свобода.
Дедал така майсторски
извъртял криволиците на лабиринта,
че ги изгубил от погледа си.
Придал на всеки отрязък
между два завоя облика*

на индивидуална клетка,
изолираща всяка жертва от останалите —
самотната жертва е два пъти жертва.
Изчислил височината на строежа така,
че жертвите да не могат
да ходят изправени,
самият строеж да ги стяга
като машина за трошене на кости.
Когато затворът бил завършен,
прищявката на Минос била
бащата и синът първи
да бъдат хвърлени в него —
да изпитат надеждността му.
Злините на времето придобили
облика на собствената им съдба,
колкото и да смятали,
че са се спасили от тях
чрез служене на тирана.
Дедал в подземния мрак,
който сам бил иззидал,
трябвало да изрови надежда за Икар.
Започнал да вае крила,
които да го отведат надалече
от тиранското царство.
Не съобразил, че никои крила,
слепени в мрак, не могат
да летят истински на светло.
Подземията не раждат полет,
а поднебесните пространства.
Икар излетял високо
като камък от прашка,
целяща слънцето.
След лабиринта на затвора
за него земята била само
една топка мрак и кал,
опитал се той да избегне
завинаги притеглянето земно,

клопката му безплодна.
При падането крилата му се забили
като патерици в морето,
а с патерици никой
не се е покатерил на небето.

МАРИЯ МАГДАЛЕНА

*Трябваше да падна —
за да ме докоснеш при вдигането.*

*Аз бях едно от случайните неща,
които среща по пътя си.
Но аз те следвах по петите
като най-възторжените ти ученици.
Ти ме избягваше с настойчивостта,
с която избягваше само майка си.
И двете с любовта си бяхме угроза за тебе.*

*Без греха бях невидима за тебе,
без проказата на позора —
тогава нямах нужда от Спасител.*

Трябваше да ги приема като път към тебе.

*Оставих тълпите да ме прегаят
преди да вземат камъни да ме затрупат.
Свита на жалка купчина отчаяние,
приемах ласките като удари.
Погнусата от похотта
още повече разпалваше
фаталността на моята обвързаност —
всичко съществуващо, което бе
чисто и неосквернено, бе ти.*

*След падането вместо девойка,
миришеца на зряло жито и гроздов сок,
ти среща едно удължено като сълза лице,
клепачи, сведени от оловните печати на сенките,*

хлътнали от хищни целувки бузи,
вледенени от разврат устни.

Тези, които бяха минали през моето ложе,
сега се бяха въоръжили с камъни
срещу спомена за мене.

Те хвърляха камъни срещу собствения си грях —
да не бъде разкрит.

Обръчът на тълпата повтаряше
насилническите презрѣдки.

За първи път булото на самотата се разкъса —
ти обърна лице към мене.

Но светлината ти бе непристъпна, озарена,
аз не можех да ти изпратя дори лъч от себе си —
ти не се нуждаеше от него.

Напразно опростяваше греховете ми —
греховете бяха мръсната вода,
в която бе потопена раната ми.
Болката идваше от раната.

Опиянен от правдата, която разливаше
в чуждите души, немилостиво оставяше
да се въргалям в краката ти,
непосилна да укротя себе си.

Ревнувах те от учениците ти, надявах се
да те разгневи заспиването на Петър,
когато ти се молеше да те избегне
чашата на страданието,
или да те накара да избухнеш
прозрението за тези,
които ще се отрекат от тебе.

Всяко твое разочарование
можеше да е шанс за мене.

Часът ти приближаваше,
а аз не приех ролята на сестра,
сърцето ми въставаше срещу милосърдието,
замаскирало страстта.
Другата Мария, сестрата на Марта,
ме измести, тя те мироса —
никога няма да ѝ простя, че не бях аз.
На кръста ръцете ти бяха разтворени
като за презгърдка. Сякаш в този час
измолваше обятията ми.

Не можах да мина през копията на стражите,
за да ти дам да пиеш влага от устата ми,
да покрия жаравата на мъките ти
с хладността на моята кожа.

Тъмнината, която се свлече от небето със смъртта
ти,
за мене никога не се вдигна.
Пипнешком в чернотата намерих гроба ти.
Но и той зееше празен без тебе,
както зееше празна и земята.

Превих се под товара на липсата ти
и започнах да ровя с нокти пръстта,
готова да достигна някакъв предел,
зад който ще си ти.

И мъртъв се бе изплъзнал от ласките ми.

Когато ми се яви, не просветна —
бе блед като възпоминание.
И отново ми напомни само
разстоянието помежду ни,

рече: „Не се допирай до мене“.

*Бях се научила да се прикривам,
нарекох те „учителю“, не „любими“.
Не зная дали при следващото ти явяване
ще се въздържа да не ти се открия.
Всеки дочаква мига на своите откровения.*

КАМШИЦИТЕ

*Мъдрецът скитски
скитите съветвал
/според Херодот/:*

*Не тръгвайте
въоръжени вие
срещу робите,
камшикът само
в ръка ви стига —*

*езикът негов
им е свойски,
под него единствено
стъпките им ситнят,
нали под сянката му
вярна са израснали.*

*И тъй и станало —
робите въстанали
срещу желязото изострено
за техните гърди и вени,*

*но гърбове подложили
под волските жили
на камшиците —
да ги вкарат в пътя.*

ОТЛОМКИ

*Настърганите
по малко
кипарисово
дърво,
тамян и кедър
по кожата,*

*парата от конопа
и плисъка на водата
в банята по тялото —*

*нагорещен
до червено
камък,*

*маслата
благовонни
по дъгите
едва опънати
на бедрата
корави
на тракийката.*

*Все за него са,
далечния,
несмутен
от никой неин
сън или пък вик.*

*Не изпитва
ни най-малко*

угризения
от нея обожавания,
че животите им,
отдавна изтлелите,
не са се срещнали.

БАЩАТА И ВЛАДЕТЕЛЯ

Застанали били
един срещу друг —
Бащата и Владетеля,
тъкмо когато
Дарий бил вече
издал заповедта
да се направи
мост над Босфора
Тракийския,
за да поведе
войските си от Суза.

Ойобазос, персиеца,
говорел като
Баща на трима сина,
Дарий — като Владетел
на всичките животи.

„Остави ми поне
един от синовете.“ —
Молбата му била
приета от Дарий
за умерена.
„И тримата ще
ти оставя,
да им се радваш“ —
дал думата си вождът.

И заповядал
да умъртвят
и тримата му сина.

О, какво
опиянение
канибалско —
да храниш
чувството си
за величие
с мъртвите тела
на чужди рожби.

И никой не знае
имената на
децата на
Ойобазос,
докато не е такъв
случая с името
на Великия Дарий.

КРАЯТ НА ЕДНА ВОЙНА

*С измама ги победиха —
и то каква!*

*Изкусната хитрост
на враговете им —*

*вместо почитено
да убиват
се хвърлят
да се съвкупяват
с армията
съблазнителка
на амазонките.*

*Бойно поле
от щръкнали гърди,
нива от налети
със сок зърна,
хоризонти
от бедра разтворени.*

*Семето доузрява
в стремената бързи
на страстта.*

*Викове на удоволствие
сред коридорите
мрачни на историята.*

*Армията на децата,
които ще се родят,*

*няма да воюва
вече с никого.*

ЗАСПАЛИЯТ ОВЧАР

Нямал ни понятие
овчаря за това,
което му се случило.
Умората просто
го надвила на път,

а на сънищата си
господар не е никой.
С отворена уста запял,
така както си спял.

Бълбукали песните,
как не се задавил с тях.

Гласът наистина
негов бил,
но не и воалите
на мелодиите тънки,
раздвижили въздуха.

Музиката божествена,
непознаваща тлен,
била на мага Орфей,

на чийто гробен камък
в изнемога мъжът глава
бил подслонил.

И заприиждали
не само селяните
заради другаря си овчар,

но дърветата, скалите и
всякаква твар,
облечени в екстаз —
познали били знака
Орфеев за веселие.

Звуците излизали направо
от Орфеевите разкъсани гърди —
тътен от идващи чувства —
нямало как да ги нарекат мъртви.

АПОКРИФ

*По небето се носели облаци
пепел и пратъмнина,
още несъединени със слънцето.
Събраните на едно място води,
които се били отдръпнали
от определената за суша земя,
издували сребърен корем и
заплашвали да се излеят обратно.
Реките чертаели гневно коритата си
и се учели да текат в една посока.
Дърветата, вече вкоренени,
пускали корони от листа и от птици.
Въздухът бил раздвижен от крила,
рога и бягащи гърбове на животни,
които нямали още свое име
/всичко било едно Творение/.
Тогава Адам поверил
реброто си на бога.
Реброто попило влагата
от първите дъждове,
растяло като дърво
в ръката на бога.
Клоните се преплели,
покрили се с цветове от плът,
изгоряло слънцето на сърцето,
изляла се на мозъка магмата.
Една капка от праокеана
започнала да кръжи в тялото,
следвала приливите и отливите на океана.
В капката се мятали
отраженията на рогати луни и*

на птици с пеещи човки,
на димящи облаци
с лоно от звезди.
Отгоре се спуснала
мъглата на кожата
и скрила всичко.
Змията откъснала
ябълка с опашката си,
която се търкулнала
в ръцете на жената.
Сокът на плода капел
между пръстите на Адам и Ева,
до самото дъно на телата им.

Капката от праокеана в тях
започнала да бушува като при буря.

ПРЕД КРЪСТА

*В яслата приличах на жертвен агнец,
майчината кръв бързо попиваше
по острото режещо злато на сламките.
Под бликащата звезда
всички вече ме чакаха,
Ирод, книжниците и фарисеите
грешниците и страдащите,
апостолите и стражите.
Идвах да вплетя дихание в тяхното,
да се гмуркам в ушите им и ги издигам.
И така — без да си поемам за миг въздух.
Копнежът ми прониза отнапред изрисуваните сцени
— благовещението и непорочното зачатие,
избиването на младенците и кръщението,
чудесата и апостолските деяния.
Но само ги освети. Нищо в тях не се промени:
все така ангелът летеше с неизменната вест,
не се свършваха главите под ножа,
грешниците, свити като неродени деца,
отглеждаха греха си, а на Голгота
кръстът събираше залезните лъчи
в раздиращ блясък. Нещата
се подреждаха без мене.
И всяко мое деяние бе предварително решено,
всяко мое деяние бе дума от пророчествата.
Пратен бях да бдя над вечността
и да нямам дял от мига.*

*Картините се създаваха и разпадаха,
минавах през тях и никоя не ме задържаше,
течах по определеното ми русло*

без сгромолясвания в бездните
и без подземните мъки на криволичещата струйка.

Хората разповиваха пелената
още на първия ми писък,
търсеха да ме познаят кой съм.
Не съм ли Синът — Изпълнител на висшата воля.
За мое добро Йосиф не питаше за бащинство —
да не развали предреченото.
Майка вместо с песни ме приласкаваше
с разказите на пророците —
дълбаеше в паметта ми следите,
по които да крача, за да нямам право на своя
стъпка.

Детството ми ме опръска със смях
единствено в Египет.
В Писанието не е казан ред за живота ми там.
И аз можех да расна незабелязано
и свободно като стръкчето трева.

Дойде време и черупката на мисията ми
отново ме прибра, послушен като вода,
заех формата ѝ.
Макар че градът Назарет не бе отраднo място
и ако ме питаха, никога не бих напуснал
Египет заради него.
Но притежаването на желания бе излишество,
което се налагаше да крия.
Щом се кръстих, тутакси
небесата се отвориха и бях разпознат:
„Този е възлюбеният ми Син,
в когото е моето благоволение“.
От този момент не принадлежах
на себе си, а на тълпите.
Усмивките и плаحوвете на живите
не бяха цветните пеперуди на сърдечността,
допърхали до мене, а мрежи за лов,

хвърлени отгоре ми — изпитание за мисията ми.
Те ме пресрещнаха, за да ми напомнят ролята,
аз играех с пригвоздено лице
сред напрацялата от сокове нива.
Всяко стъбло ми препречваше пространството:
„Ти си заради мене тук“. „И заради мене.“
Никога на собствено основание.
И плачеха в нозете ми, и не знаеха,
че са щастливи — можеха да се променят,
да изливат в пещта на постелите си нова плът.

Стенех: „Човешкият Син
няма къде глава да подслони“.
Измолвах прошката както детето млякото
и хуквах пак да се въргалят в уличната прах
ведно с другите деца,
с кучетата и слънчевите трошици.
Усецах се като камък, който не помръдва.
Да можех да се отместя и да надзърна —
не бях ли смачкал най-главното от себе си.

Понеже вярвах в собственото си битие —
сянка, хвърлена от някой горе —
исках, страстно и заплашително исках
от другите да повярват. Тяхната вяра
щеше да е единственото доказателство, че ме има.
Те с охота ме обграждаха,
острите им лакти и плътни гърбове
зидаха стените на прохода,
през който се провирах.
Тези лица, които дори не помнех,
щяха ли да ми върнат обратно
собствения ми образ?
Кънтях — камък — в центъра на човешкото
гъмжило
и всяка негова вълна откъсваше от мене звук.
Дори да не знаеха нищо за Спасителя

пак щях да им говоря същото,
защото искаха да го чуят. А което не можех
да изразя с думи, го чертаех видимо във въздуха чрез
телата им — изправях ги и ги карах да ходят,
да тичат и танцуват: вършех чудеса.

Трънен венец от погледи стягаше челото ми
и не оставах нито миг сам.
Учениците плетяха нозе
в преброените ми крачки и чакаха
поука от страдалчеството. Отвързвах им с притчи

в неяснотата има простор
и за булото на надеждата.

Макар и да станех някога хилядолетно божество,
сега бях млад. А младостта не чака възкресения.
Вижте ме как нахлувам в Йерусалим —
пакостлив като хлапе,
забравил избраничеството си,
яздец в крив танц ослицата. Ето ме и в храма —
трещя и руша, мятam се
под плющия бич на кръвта ми.
И осъмвам с кой да е до мене,
бил той бирник, грешник или фарисей.
Всеки от тях си имаше истина,
трябваше само време и топъл прилив на вино,
за да изплуват отломките и от дъното
и се съединят в ушите ми.
Когато се държах с хората като с равни
и се опитвах да ги разбера, те ме презираха.
Вдигаха възмутени ръце и думи,
блъскаха ме в гърдите — да не се сближим,
да зее пропаст между човека и Спасителя му:
„Дойде човешкият Син, който яде и пие“,
„Ето човек лаком и винопиец,
приятел на бирниците и грешниците!“.

Как ли е потрепервал от хулите им Онзи,
който ме бе пратил? Дали не своеволничих,
за да го уязвя, него всезнаещия,
вездесъщия Разпоредител?
Навъртяха се сцените, радостта я няма,
свършекът е близо. Приготвен е
предателят, съдът и кръста. Помазвам се
с утехата на горделивците,
които нищо си нямат освен име.
Утехата, че съм единствен: „Пазете се от Лъже-
Христос!“.

„А ако не е предреченият и не възкръсне? —
киска се тълпата. — Тогава измамата ще е пълна.“

ОТПЕЧАТЪЦИ ОТ АХИЛЕСОВА ПЕТА

*Борецът се с живота е точно такъв,
какъвто трябва да бъде войникът
на собствената си съдба —
железни лакти и глава,
единственото продължение
на ръката му е копие.
Унищожението е признак на мъжественост.*

*Представата му за щастие —
бойно поле, покрито с трупове,
до един повалени от него.*

*Само че както марширува
като повелител на битките,
се спъва в нещо меко и податливо,
в една от жертвите си,
в едно пронизано и изпразнено
от живот тяло като толкова други.*

*Спъва се в него и вече
не може да продължи нататък,
за нищо на света
не би се отделил вече от него,
ако ще и най-великите победи
в най-грандиозните битки
да му предстоят. Погледът му
не може да се откъсне от лицето,
което няма нищо общо
с лицата на робините в шатрата му.*

Мускулите на войника са

още напрегнати за движение напред,
но нозете му са вече вързани
от косите на мъртвата Пентелизея.

Към въоръжените му ръце
безпомощно е протегнало връхче
зърното на единствената ѝ гърда.
Откровението на прекършено цвете,
потрепването на тичинките,
излъчващи непоносимо сгъстената сладост
на последните капки нектар-живот.

Непримиримият блясък
в мъртвите ѝ зеници
продължава да оказва съпротива
срещу вълните нежност,
които покосяват краката му.
Той се взира в ужаса
на изоставеността си,
току-що е открил любимата
от гладните си войнишки сънища,
току-що се е влюбил за пръв път —
в убитата от него.

След безбройните убийства
копие то му се е насочило
към самия него. Душата му кърви.

Защо трябваше да завладява света,
за да я загуби? Защо изследваше
пространството с копие то си, а не с чувствата си?

Беше ли страх, а не смелост това,
което движеше ръката му с копие то?
Страхът от капката смъртност
в безсмъртното му тяло?

Бойното поле бе единственото място,
където можеха да се срещнат
войникът и амазонката,
единственото място,
където се кръстосват
съдбите на бойните врагове.

Отчаянието го прегазва като бойна кола:
Бъдещето ми ще е без нея,
значи нямам бъдеще.

С железния си шлем
той стърчи самотно
като хищна птица до нея.

Те двамата толкова си приличат в този момент!
Същият шлем, същите копия и стрели,
същият копнеж за грабеж и победа.

С настръхнала коса и кожа
той си задава въпроса:
Тя не се ли бе спуснала към мене,
за да съблече въоръжението ми
и да спре бойните ми викове с целувка?

Той чувства как
с всяко негово вдишване
красотата ѝ се приближава към него
и става все по-заплашителна,
един капан, от който няма измъкване.

Тази смърт е стъпка по пътя
към самоубийството му.

Делът му в смъртта ѝ,
делът ѝ в бъдещата му смърт
са интимността, която ги свързва

*толкова силно като любовта —
те си принадлежат завинаги.*

*Каквото и по-нататък да се случи,
Ахил няма да излезе никога
от тази омагьосана сцена.*

*Небето над бойното поле
е черно от сенките на отлетелите надежди
надеждите на победителите,
надеждите на победените.
Замахът на крилете им
измерва празнотата в гръдта му.*

*Ризницата му се притиска
о ризницата ѝ като тяло о тяло.
Прегръдката им отменя за миг
окончателността на земните истини.*

КОДЗИМАСЕС МАЙСТОРА

Тракиецът-стенописец
Кодзимасес Майстора —
така се е подписал
в гробницата
в Александрово —

е изписал своята
обиколка по стадиона
на живота

не за временно
живите —
галерията му
те нямало
да видят
никога
по стени,
зазиждащи
единствено
мрака —
да не избяга.

За боговете
ги е рисувал —
да пируват
на техните
трапези,
да разгорецияват
тела с техните
души лекокрили.

А че са стигнали
и до нас,
това само доказва,
че и вечността
си има брегове,
на които можеш
да си починеш
от нея.

Издание:

Автор: Кристина Юркова

Заглавие: Път от пътта

Издание: първо

Година на издаване: 2005

Тип: поезия

Националност: българска

Печатница: Блаком

Художник: Смиляна Тодорова

ISBN: 954-9378-18-7

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/13215>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.